

»Det vilde jeg dog i Grunden helst. Det er gaaet op for mig, at jeg har en Del tilgode hos Livet paa den Konto. Maaske er det ogsaa, naar det kommer til Stykket, den bedste Maade at gavne andre paa.«

»Hør, Torben Dihmer, hvad er det med Dem? Det kan jo ikke være Deres Mening alt det, De siger her. De sidder ogsaa og smiler saa lumsk i det Skæg.«

»Da taler jeg sandelig i fuld Alvor, Fru Abildgaard.«

»Men — du gode Gud! — hvad er der da sket?«

»Ikke andet end hvad der vist engang imellem maa hænde et levende Menneske. Man sidder en Aftenstund i sin Lænestol og gør ganske stille den Opdagelse, at man i flere Henseender er en ganske Anden end man har bildt sig ind. De daglige bittesmaa Lagforskydninger, som vi sjelden lægger Mærke til, fremkalder en skøn Dag en fuldkommen Sammenstyrtning af tilvante Forestillinger og Fornemmelser — ofte jo ved en komisk ringe Foranledning. Det er som med de Bjergskred, man læser om, hvor en hel Fjældvæg pludselig ramler ned, fordi en Mand nede i Dalen har sendt et Skud efter en Krage.«

»Og den Kragejæger har Hr. Zaun i dette Tilfælde været?«